

9. ΤΙ ΚΟΣΜΟΣ ΠΑΙΝΑΙ!

Με νόμους και διατάγματα προσπαθούν να διατηρήσουν και να εδραιώσουν την κυριαρχία τους. Σχεδιάζουν ριζικές αλλαγές στη ζωή μας -παρουσιάζοντας τις μάλιστα ως αναγκαίες- χωρίς στο ελάχιστο να μας έχει ζητηθεί ο λόγος.

Αποφασίζουν και διατάσσουν, πριν από -και χωρίς- εμάς, για μας, καθορίζοντας τις τύχες και κατευθύνοντας τις ζωές μας. Μας θέλουν άβουλους, έτοιμους να δεχτούμε αναντίρρηση τη μοίρα που μας ετοιμάζουν. Κι όταν κάποτε γίνουμε γι'αυτούς "άχρηστοι" ή "ενοχλητικοί", θα πρέπει να θεωρούμε ως φυσική κατάληξη και συνέπεια τον παραμερισμό και την εξόντωσή μας. Αυτοί είναι οι αλάνθαστοι, οι αυθεντίες, οι ειδικοί. σε όλα, παντογνώστες, ενώ εμείς οι εκ γενετής υπήκοοι με μόνο σκοπό να δουλεύουμε απλά για να επιβιώσουμε, αφήνοντας τ'αφεντικά να καρπώνονται τους κόπους μας.

ΚΙ ΟΛΟΙ ΞΕΡΟΥΝ ΝΑ ΣΩΠΑΙΝΟΥΝ...

Δεν χρειάζεται ιδιαίτερα υψηλός δείκτης νοημοσύνης για ν'αντιληφθεί κανείς κάποιες βασικές και αδιάψευστες αλήθειες, σχετικά με την καθημερινή μας ζωή, αλλά και με το μέλλον που μας ετοιμάζουν. Ούτε είναι απαραίτητη η αποστήθιση δεκάδων βιβλίων με θεωρίες και πολύπλοκες αναλύσεις.

Όλοι μπορούν να αντιληφθούν πως κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα για την οποία η πρωτοβουλία και η ευθύνη έχουν παραδοθεί στο κράτος, είτε δε λειτουργεί καθόλου είτε

λειτουργεί με μοναδικό γνώμονα την προάσπιση κι εξυπηρέτηση των συμφερόντων των λίγων, των πλούσιων, αυτών που κατέχουν κι ασκούν εξουσία. Κι επειδή τα παραδείγματα τα βιώνουμε καθημερινά, τα ζούμε και τα βλέπουμε, δεν χρίζουν ανάλυσης για να γίνει κατανοητό τι εννοούμε : Παιδεία, Υγεία, Γεωργία, Ναυτιλία, Κοινωνική πρόνοια, Συγκοινωνίες, Δημόσια έργα, Πολιτισμός, Ενημέρωση... Τίποτα, μα

τίποτα δεν γίνεται για μας. Πουθενά δε συμμετέχουμε στη λήψη των αποφάσεων. Τα όποια εργασιακά δικαιώματα καταργούνται στο όνομα του εκσυγχρονισμού και του εναρμονισμού με κριτήρια και δείκτες που θα κάνουν λέει τη ζωή μας καλύτερη. Οι απερνίες κρίνονται στην πλειοψηφία τους παράνομες και καταχρηστικές. Οι αγώνες και οι διεκδικήσεις που εκτρέπονται από τα συνήθη πλαίσια του υποταγμένου στα αφεντικά συνδικαλισμού κι εκφράζουν λόγο απελευθερωτικό, συκοφαντούνται και καταστέλλονται άγρια. Καθημερινά βλέπουμε κύματα ακρίβειας να σαρώνουν τα πάντα ενώ παράλληλα οι μισθοί παραμένουν σε επίπεδα ξεφτίλας. Οι δικές μας διεκδικήσεις πάντα "έξω από τα πλαίσια δυνατοτήτων της οικονομίας μας", ενώ για βουλευτές, δικαστικούς, στρατιωτικούς και μπάτσους, πάντα γίνονται υποχωρήσεις.

Η ζωή μας εξατμίζεται αργά και βασανιστικά στην ουρά κάποιας δημόσιας υπηρεσίας ή τράπεζας, στο ατελείωτο μποτιλιάρισμα κάποιας λεωφόρου, στα απομονωμένα κι ερειπωμένα χωριά μας, στις απέραντες τσιμεντοπόλεις που θανατώνουν την ελευθερία και την μεταξύ μας επικοινωνία στα δικαστήρια, τα σχολεία, τα στρατόπεδα. Σε κάθε χώρο όπου το κράτος πραγματοποιεί την αντιανθρώπινη προπαγάνδα του, οπουδήποτε επιχειρεί να κατασκευάσει νέους υπήκοους, να διαφθείρει συνειδήσεις, να ελέγξει και να καθυποτάξει αντιδράσεις.

Κι όταν κάποια σημάδια αντίστασης αρχίζουν να διαφαίνονται, τότε μπαίνει σε ισχύ το κυριότερο και πιο αποτελεσματικό όπλο κάθε εξουσίας : Η ΒΙΑ. άμεση ή έμμεση, σωματική ή ψυχολογική, με τα ΕΚΑΜ ή τα Μ.Μ.Ε., είναι η ασπίδα των κυρίαρχων απέναντι στις διεκδικήσεις μας. Πρωτοπόροι φυσικά-αφού επιτελούν το πιο χρήσιμο για την εξουσία έργο- είναι τα κανάλια που έχοντας πια εισβάλει σε κάθε σπίτι, έχουν άμεση επαφή με τον κόσμο. Και πλασάροντας το

ΔΕ ΣΤΟΚΕΥΟΥΝ ΠΑ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ. ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΤΟΧΟΣ. ΤΟ ΝΟΥ ΣΟΥ, Ε!

προσωπείο του έγκυρου πληροφοριοδότη και σχολιαστή, του γνήσιου εκφραστή της περιβόητης "κοινής γνώμης", καταφέρνουν να κατευθύνουν μεγάλο μέρος της κοινωνίας στο δρόμο εκείνον που εξυπηρετεί τα συμφέροντα του κράτους και του κεφαλαίου. Έτσι, είναι πολλοί που δέχονται ως δεδομένο πως πρέπει να παραμένουν καθηλωμένοι στο μικρόκοσμο του καναπέ τους. Πεπεισμένοι, πως τα σκουπίδια που τους ταΐζουν είναι ποιοτικά, Πως τα σκυλάδικα είναι κουλτούρα, πως οι μπάτσοι και οι πολιτικοί αγωνίζονται για το συμφέρον μας, Σίνουροι πως η ΟΝΕ και το EURO θα βελτιώσουν τη ζωή μας, πως οι ξένοι εργάτες φταίνε για όλα τα δεινά του τόπου, πως οι εξοπλισμοί είναι απαραίτητοι. Ευτυχισμένοι όταν ανεβαίνει ο δείκτης τιμών του χρηματιστηρίου, όταν

παίρνουν καινούριο κινητό, όταν ο Χριστόδουλος τους μιλάει για χαμένες πατρίδες και όταν ο "νέος μεσσίας" Αβραμόπουλος χαμογελά γεμάτος ικανοποίηση που υπάρχει και γι' αυτόν ένα κομμάτι από την πίττα της εξουσίας. Και πάνω απ' όλα περήφανοι επειδή είναι ελεύθεροι. Ελεύθεροι να διαλέγουν τους τυράννους τους, να κάνουν ό,τι τους πουν οι άλλοι, να καταναλώνουν όσο το δυνατόν περισσότερα «αγαθά». Μια ελευθερία που δεν περιορίζεται από το κράτος και το κεφάλαιο, αλλά από τον καταληψία που κλείνει το δρόμο, το γιατρό που απεργεί, τον απεργό που κάνει πορεία, το μετανάστη που "χαλάει την όμορφη εικόνα της πόλης" και τον "κουκουλοφόρο που τα σπάει χωρίς λόγο και

αιτία".

Ξεχνούν όμως-ή και αγνοούν- πως υπάρχουν κάποιοι που εξακολουθούν να ονειρεύονται και ν'αγωνίζονται. Κάποιοι που δε δέχονται να διαπραγματευτούν αξίες όπως η Ελευθερία, η Αξιοπρέπεια, η Ζωή. Κι ίσως πολλοί να τους ονομάζουν τρελούς, γραφικούς, ρομαντικούς, ουτοπιστές, ή ακόμα και αλήτες, χούλιγκανς, γνωστούς-αγνώστους. Όσο όμως οι φωνές τους, σπάζοντας τα τείχη της σιωπηρής συννενοχής, της εγκληματικής ανοχής και της υποταγής, ενώνονται και γίνονται πιο δυνατές, τόσο οι -κάθε είδους και μορφής- εξουσιαστές θα νιώθουν πως γκρεμίζονται τα θεμέλια του σάπιου κόσμου τους. Τόσο οι εργαζόμενοι, η εργατική τάξη, θα αποκτούν ταξική συνείδηση και διώχνοντας κάθε τεχνητούς διαχωρισμούς, τους οποίους με έντεχνο τρόπο ο καπιταλισμός έχει καταφέρει να σπείρει ανάμεσά τους, θα οξύνουν την καθημερινή ταξική πάλη. Όσο η απλή δυσφορία μετατρέπεται σε αντίσταση κι αυτή με τη σειρά της σε καθολική ρήξη μ' αυτήν την κοινωνία και τους θεσμούς της, η κοινωνική απελευθέρωση θα πλησιάζει. Όσο η αυτοοργάνωση ξεπερνάει τα όρια ενός προτάγματος και γίνεται μέσο πάλης και τρόπος ζωής και η αλληλεγγύη-πέρα από μια βαρύγδουπη και κούφια λέξη- συνίσταται στο να είμαστε πραγματικά ^{κοντά} ο ένας στον άλλο, συμπαραστεκόμενοι σε κάθε ανάγκη κι ενωμένοι ενάντια στους κοινούς εχθρούς, τόσο όροι όπως "αναδιάρθρωση και παγκοσμιοποίηση της καπιταλιστικής κυριαρχίας" θα ακούγονται σαν ιστορίες από το παρελθόν, οριστικά ξεπερασμένες.

Και τότε έχοντας γκρεμίσει μια για πάντα κάθε εξουσιαστική δομή της κοινωνίας, θα επαναπροσεγγίσουμε την ουσία της ζωής, θα αποφασίσουμε εμείς οι ίδιοι, χωρίς διαμεσολαβητές κι αφεντικά, για ό,τι μας αφορά κι η ύπαρξή μας θα επανακτήσει το αληθινό της νόημα και μεγαλείο...

***ΚΑΜΜΙΑ ΑΝΟΧΗ Σ'ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΓΔΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΑΣ
*ΚΑΜΜΙΑ ΥΠΑΚΟΗ ΣΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ ΤΟΥΣ
*ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ Κ.ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ ΚΑΙ Ν.ΜΑΖΙΩΤΗ
*ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ Σ'ΟΣΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ΚΙ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ, ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ**

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ.